

ших. Усе сказане вище—це певною мірою і програма роботи центру на найближчу і віддалену перспективу. В майбутньому на подібних зустрічах, на наш погляд, необхідно робити більший акцент на питаннях відродження германістики в країні, визначенні та ви členенні дослідницьких пріоритетів, організації конференцій, симпозіумів, будь-яких інших форм зустрічей істориків-германістів тощо. Центр повинен стати об'єднуючим органом германістів країни. Можливо, настав час створити на його базі асоціацію радянських істориків-германістів.

Учасники координаційної наради висловили глибоку занепокоєність становищем своїх колег з колишньої Східної Німеччини, більшість яких після об'єднання втратили роботу, і доручили Раді центру продемонструвати солідарність з істориками колишньої НДР, а також довести (в належній формі) до відома німецької сторони позицію радянських істориків-германістів про неприпустимість наростання небувалої раніше хвилі заборон на професії.

Одержано 26.02.91.

Н. О. Терентьєва (Київ), Є. В. Ісип (Київ)

Науково-практична конференція «Греки України: пошук та формування національної культури»

9—10 лютого 1991 р. у Донецьку відбулася науково-практична конференція «Греки України: пошук і формування національної культури». Вона була організована республіканським товариством греків України. В конференції взяли участь викладачі вищих навчальних закладів, учні, студенти, спеціалісти з Греції, Москви, Києва, Одеси, Криму, Тбілісі, Семіпалатинська, Сочі та інших міст Радянського Союзу. У роботі конференції взяли також участь представники Руської православної та Української автокефальної православної церков, товариств греків, утворених в різних містах Радянського Союзу, широкої громадськості Донецька.

Відкриваючи конференцію, голова республіканського товариства греків України, д-р філос. наук І. А. Ялі поінформував присутніх про діяльність республіканського товариства греків України. Він підкреслив, що це товариство стало визнаним національно-культурним центром греків, які проживають в СРСР.

На конференції окремо розглядалися 4 основні теми: «Греки Приазов'я: хто вони, звідки і як оселилися в Криму», «Проблеми мови в Приазов'ї», «Література, музика, фольклор, традиції, звичаї. Тисячоліття хрещення Русі» та «Нове мислення, наука, культура».

Великий інтерес викликала доповідь члена-кореспондента Афіньської академії наук д-ра філос. наук Ф. Х. Кессіді «Духовні фактори формування національної самосвідомості радянських греків». Він докладно спинився на становищі греків, які проживають у Грузії. Зокрема, він зазначив, що зростання напруги у галузі міжнаціональних відносин у республіці вплинуло на зростання міграційних настроїв серед греків, які там проживають.

Проблемам переселення греків у Росію було присвячено доповідь Костаса Авгідітіса (Греція), у якій показано участь прогресивно настроєної грецької еміграції в Одесі у національно-визвольній боротьбі грецького народу проти османських поневолювачів. Канд. іст. наук Н. О. Терентьєва у своїй доповіді висвітлила питання історич-

них та культурних зв'язків українського та грецького народів. Значний інтерес викликала доповідь канд. іст. наук А. С. Овечкіна «Грецьке населення в дореволюційній Одесі у вітчизняній історіографії», в якій доповідач докладно спинився на історії Одеси як центру грецької діаспори, ролі грецьких переселенців в економічному політичному та культурному житті міста. Доповідь канд. іст. наук В. Ф. Бурносова було присвячено документам Донецького держархіву про грецькі поселення Донбасу.

На конференції було заслухано й ряд інших змістовних виступів.

Підбиваючи підсумки конференції, д-р філос. наук І. А. Ялі охарактеризував загальні процеси взаємодії та розвитку кожної нації у багатонаціональному регіоні, спинився на соціально-історичних передумовах відродження культури греків СРСР.

Одержано 01.03.91.

М. Б. Озерова (Київ)

Професор Богдан Кравченко — гість Інституту історії України АН УРСР

Відбулася зустріч київських істориків з директором Канадського інституту українських студій професором Богданом Кравченком. Він розповів про структуру вищої освіти в Канаді. В цій країні, як і взагалі на Заході, немає установи, еквівалентної нашій Академії наук. Вся наукова робота проводиться в університетах, що дає можливість сполучати наукову діяльність з викладацькою працею. Дослідні установи при університетах мають координаційну функцію. Мережа закладів вищої освіти дуже щільна. Наприклад, у кожній провінції в середньому є два університети, два інститути, приблизно двадцять коледжів. На федеральному рівні немає міністерства освіти. Університети автономні, мають власні програми, свій профіль. Кошти для них виділяє федеральний уряд, а провінційний — передає їх університетам. Наукова робота фінансується з бюджету університету. Велику роль відіграють приватні фундації

Взагалі, шлях від школи до вищих ступенів освіти досить довгий. У Канаді середню освіту здобувають протягом 12 років. Навчатися в університеті може той, хто набрав у школі певну суму оцінок. Вступних іспитів не існує. Кожний університет ставить свої вимоги до майбутніх студентів. До речі, 45 процентів випускників школи навчаються у вузах.

Які ж шаблі треба подолати у науці, щоб досягти найвищого? Перший ступінь — бакалаврський. Підготовка займає чотири роки. Два з них присвячується вивченню загальних предметів, наприклад, англійської літератури, філософії тощо. Є в програмі і природничі науки, тобто хімія, біологія і т. ін. В останні два роки опановуються спеціальні дисципліни. Наступний ступінь — дворічна аспірантура, в якій готують магістрів. Потім докторантура, в межах 4—5 років. Отже, шлях досить довгий, вимоги до спеціалістів високі.

Проф. Кравченко розповів докладніше про свій інститут. Він заснований у 1976 році при Альбертському університеті. Тут ведуться дослідження української мови, літератури, української культури і цивілізації. Працює кафедра етнографії та фольклору імені панів Гуцуляків. Наша установа, підкреслив професор, це науково-дослідний інститут. При ньому створено центр дослідження української історії